

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. III. Franciscus Pignatellus Neapolitanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. III.

FRANCISCUS PIGNATEL- LUS NEAPOLITANUS.

Franciscus Episcopus Tusculanus Cardinalis Pignatellus Neapolitanus Archiepiscopus Neapolis natus est anno 1652. 6. Februarii. Ortum suum refert ad decantatissimam Pignatellorum Profapiam, quæ ditionibus per Regnum Neapolitanum adeo invaluit, ut ducatus ac Marchionatus *Bisaccia*, *Montecorvino*, *Spinazzola*, *Castellanetta*, *Monteleone* &c. &c. virtutum æquè ac opum ditissima familia possideat. Ex ea sydus longè illustrissimum exortum est Innocentius XII. Pignatellus, tam recentibus in Christianum orbem meritis, ut omnium adhuc oculis gratissimâ sui recordatione obverfetur. Attamen pacis observantissimus in ea tempora Pontificatum suum incidisse indoluit, quibus Christianus orbis perpetuis bellorum motibus concutiebatur; Id tamen summi solatii loco habuerat, quod antequam moreretur, orbem pacatum videret; præsertim Hungariâ ab impotenti turcarum tyrannide victricibus Austriæ, à cœlis adiutæ, armis vindicatâ. Sed cum abstersâ bellorum fuligine pacis limina clauderentur, contrâ sexcentesimo sæculo ad finem deproperante, sacra porta Christi Vicario aperienda esset, mors invida obstitit, quò minùs pene integri ejus seculi Phœnix exoptatissimo officio defungeretur; nam antequam ille portam aperiret, mors vitæ ostium clausit. Eò quidem rebus humanis subductò, in mundi & gloriæ theatrum successit Eminentissimus noster Purpuratus Franciscus Pignatellus, Innocentiû XII. ex fratre ejus Julio non degener pronepos, & avitarum non minùs ac propriarum virtutum radiis pulcherrimè rehitens. Enimvero Religio, constantia, probitas, & mentis integerrimæ sinceritas, nec ullis lassata difficultatibus magnanimitas, hisque omnibus suppar sapientia pene supra hominum sortem laudabilissimum Antistitem evehere videntur. Anno 1700. Pontificius Nuntius ad Polonos missus est, ut pacis interpretem ægeret, quam per dissensiones inquietæ gentis obtinere non licuit. Inde redux factus Viennam attingebat, ubi Leopoldus Imperator sapientium cultor mirificus, eximium virum magnificè amplexus est, nihil obsequiorum prætermittendo, quibus Maximi Pontificis dignissimum nepotem veneraretur, de quo jam tum summa omnia multorum opinio augurabatur. Anno 1703. ab Ecclesiâ Tarentinâ, cui laudabilissimè præerat, ad Neapolitanum Archiepiscopatum translatus est, quem religione & Sapientia ita administravit, ut difficillimis sacræ Reipublicæ temporibus, cum inter bella leges jacerent, in nullo unquam Antistes integerrimus offenderet; Religionem equidem comprobabat eximius ejus Zelus, quò pro Ecclesiasticâ immunitate tuendâ juratissimo studio semper steterat. Sapientiam vel ipsa tempora satis eloquebantur; nam cum Regnum Neapolitanum bis Dominos mutaret, prudentissimus planè Vlisses erat, qui integro illo decennio (tot enim anni ab adepto ejus Archiepiscopatu ad pacem Ultrajectinam interfluxerant) variis licèt undis jactatam navem feliciter ad portum deduxerit; Ecclesiæ etenim suæ unicè curam gerens, nec sæculares potestates curans, tunc demum ut plurimum sapuit, cum ad tuenda Ecclesiastica jura, quæ sæculi genius diminutum ibat, infractò animo stare semper visus est. Ergo Clemens XI. Pontifex Maximus Sacram purpuram eodem anno eximius viri meritis concesserat, quam In-

nocen-

nocentius XII, quamdiu in vivis supererat, licet multis intercedentibus, sanguini non tribuerat. Tunc quidem, cum ad purpuram vocaretur, id singulare contigit, ut ad eam dignitatem acceptandam primus omnium à sanctissimo Patre evocaretur, luculento satis testimonio, quam eximias virtutes Sanctissimus Pater in eo viro reperit, in quo quidem exornando primus ejus labor versaretur; planè tam magnificis laudibus eum in publico consistorio, quo purpuratum dicebat, extulit, ut quantum in suo animo meritissimus Princeps regnaret, sacro ore satis eloqueretur. Tunc quidem temporis, quo hic purpuræ acceptæ nuntius ad ipsum delatus est, in aedibus Lauretanis pro eximio suo in Magnam Matrem studio, eandem venerabatur, utque munificentiae suae perpetuum monumentum relinqueret, Christi è cruce penduli imaginem, gemmis exornatam, & ad duodecim facile millia scutorum Romanorum æstimatam, partheniis aris aureâ liberalitate donum obtulit, dignissimus, qui Marianis verè ignibus æstuans, Parthenii cultus sui in eo potissimum loco fructum perciperet, & coeli dominæ eam dignitatem in acceptis referret. Inde Pisaurum delatus, rubrum galerum à grandi Pontificis Nepote Hannibale Albano ad se delatum reverenter accepit, satis dignoscens, quam propensò in se animò Sanctissimus Pater esset, cum ad se exornandum maximi Nepotis ministerio uteretur, quem & ipsum jam tunc sua merita ad purpuram vocabant. Cum anno 1706. Carolus VI. victricibus æque armis, ac populi votis regnum Neapolitanum sui juris faceret, eum haud gravatè Regem suum agnovit, quem ipsi coeli non huic modò regno, sed orbi universo, quem meritis complectitur, immisisse videntur. Ergo ad Cardinalem Grimanum, Summum Cæsaris in aulâ Pontificiâ ministrum maximo comitatu se conferebat, sua novo Regi obsequia contestaturus; quem quidem Eminentissimus Purpuratus Grimanus ita accepit, ut multum sibi de tanti viri ad Cæsareas partes accessu congratularetur. Quadriennio abhinc Eminentissimus Pignatellus huic Maximo Cæsaris Ministro vices abundè reddidit. Nam cum is prorex Neapolitanus animam ageret, Zelotissimus Archiepiscopus à moribundo nunquam recessit, & ad ultimam luctam Christianum Athletam probe armavit, summo solatio inde percepto, quòd nullo mortis metu morientem videret, utpote in coelos, quos meritis præoccupaverat, avolaturum. Ao. 1709. Agnata ejus Maria Anna Pignatella cum Illustrissimo Sacri Romani Imperii Comite Joanne Michaële de Althan, aurei velleris Equite, & summo Cæsarei stabuli præfecto, primæ admissionis apud maximum Imperatorem ministro matrimonio juncta est, quo factum est, ut princeps *Pignatellorum* familia cum compluribus illustrissimis Germaniæ dynastis affinitatum foederibus innecteretur. Eadem illustrissima familia nobilissimos Caraffas sanguine complectitur; prout Eminentissimus Purpuratus agnatum Caraffam in templo S. S. Trinitatis Neapoli in Episcopum Larissæ consecravit, pluribus veluti fulcris Ecclesiam suffulturus. Anno 1716. Hebræum ad Christiana Sacra traductum, suis ipse manibus lustralibus undis abluebat, & ut totum Pignatellorum beneficium esset, à nepote suo Marchione de Monte Leone, Proregis Neapolitani filio, è sacro fonte levari curavit. Anno 1719. à Clemente XI. Romam evocabatur, qui de summis rebus, nunciaturam Neapolitanam concernentibus, prudentissimum principem in consilium adhibebat, quem etiam Sabinæ Episcopum tunc quidem nominavit, eum ex Diaconorum ordine ad Episcopos transferendo. Ipse etiam Augustissimus Imperator, ut fidiissimos Pignatellos Cæsareâ autoritate magis magisque orbi redderet conspicuos, Nicolaum Pignatellum principem de Monte Leone anno 1719. proregem Siciliae nominavit, & Pignatellum marchionem Sancti Vincentii, Supremum belli mareschallum in regno Neapolitano creavit, legionè equestri ejus fidei commissâ. Anno 1720. Eminentissimus Purpuratus plenariam peccatorum veniam per regnum Neapolitanum promulgari jusit, ut divinam iram placaret, & pestiferam luem, qua urbs Massiliensis miserè depascebatur, procul à patriæ finibus arceret; tunc quidem optimi ominis locò habitum est, quòd concretus Divi Januarii sanguis, in crystallino vitro conclusus, cum sacro ejus capiti propius admoveretur, recentibus guttis stillaret, insigni hoc prodigio in hanc usque diem durante, & quam gloriosus Deus in Sanctis suis sit, manifestissimè demonstrante. Ceterum Eminentissimus hic Purpuratus tribus conclavibus pro eligendis novis Pontificibus ita interfuit, ut in spem summi fastigii nunquam non ipsemet veniret. Enimvero cum religione summus existat, summâ hâc dignitate se dignissimum nunquam non præstitit; planè Sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo, & inventus est justus, stolâ gloriæ haud dubiè induetur in coelis, æternum triumphaturus.